

EL PERIÒDIC D'ANDORRA

Director: J. A. Rosell Pujol.
Subdirector: Joan Ramon Baigues.
Gerent d'AdP: Josep Segura.

Cap de redacció: Enric Guinart. **Política:** Iago Andreu i Marc Rodríguez. **Societat:** Aina Mauri, Irene Casasayas i Pepa Gallego. **Esports:** Iván Moure i Rafa Mora. **Cultura i espectacles:** Roser Porta i Andrés Luengo. **Àrea Monogràfica, agenda i televisió:** M. Teresa Blanco. **Diagramació:** Biel Rosell, Josep Capell (Sistemes) i Nerea Moreno. **Fotomecànica:** Pako Temprado. **Fotografia:** Tony Lara i Ona Morante. **Edició:** Marcel Tuyet i Laia Martínez. **ANDORRANA DE PUBLICACIONS Director comercial:** Adrià Ledo. **Publicitat:** Pilar Torrealá, David Aurió, Xavier Farran i Nelly Dedea. **Cap Àrea Monogràfica:** David Aurió. **Administració:** Nona Muñoz i Alicia Ruiz. EL PERIÒDIC D'ANDORRA s'entrega inseparablement amb EL PERIÒDIC DE CATALUNYA

Editorial

El que pot canviar i el que mai canviarà

La situació política es defineix amb una sola paraula: pacte. La nostra cultura pactista ha presidit la nostra història i no tenim perquè canviar. La gent demana el canvi, no abandonar el pactisme. No és una exageració retòrica afirmar que entrem en un temps nou. La sortida liberal de Govern, després d'haver patrimonialitzat catorze anys amb escreix la vida política, s'hauria de prendre com un procés de normalitat democràtica. El ciutadà ha anat demostrant ja fa temps que desitjava transformacions dins de la pròpia societat. No es tracta tant de canviar l'estructura constructiva, com les percepcions i actituds. El capítol següent al dret a decidir és l'obligació de pactar.

Malgrat opinions per a nosaltres contradictòries, l'alternança ha tingut la divisió interna del partit que manava perquè es produís. Un grup polític neix en clara oposició al Govern actual i

amb membres que fins i tot havien participat en governs anteriors. L'altre grup aglutina la tendència liberal i hi suma la reformista. La divisió és entre les mateixes corrents polítiques i no les contràries. L'anormalitat del canvi en un sentit no està originada pel fet d'anar en contra de l'opositor, sinó per la pròpia oposició dins dels corrents polítics

EL CANVI QUE DEMANA EL CIUTADÀ ÉS EN PERCEPCIONS I ACTITUDS DEL PAÍS

a fins. Una suma de vots com ara s'anuncia entre els divisionaris és, com a mínim, un acte *contra natura*, per les pròpies arrels en què neix, derivades de l'evolució política creada.

Buscar un Govern de coalició és una de les fórmules –en tenim moltes altres– que també en prin-

L'opinió del diari només s'expressa als editorials. Els articulistes hi exposen posicions personals.

cipi es poden considerar antinaturals. Per més que tots parlen de pactes, s'estan creant unes circumstàncies excepcionals que poden condicionar la viabilitat futura d'un govern de coalició i sí, en canvi, propiciar una concertació. I si parlem així és perquè la possibilitat d'un canvi de govern en un sol sentit –tal com ha estat en els últims anys, però a l'inrevés– està sent rebut per moltes forces inamovibles, malgrat que parlin de renovació, amb desconfiança i fins i tot amb hostilitat. Buscar un culpable és pur fariseisme, perquè tots ho són en la mesura de les seves responsabilitats.

El possible Govern de **Bartumeu** –del qual no sabem com es compondrà i per tant és difícil opinar– no disposarà dels cent dies de gràcia. Però tampoc els altres grups es troben en condicions de desenvolupar una oposició sense quarter, tal com alguns guerrillers voldrien i anuncien. L'alternança és possible i no es poden esperar a mig termini grans canvis polítics i socials de fons, però sí els necessaris per no tancar les portes a l'exterior. Cada vegada són més els que pensen que el canvi només pot produir efectes benèfics. Els polítics l'han de saber fer amb naturalitat.